

Poština plačana v gotovini

NASA ZVEZDA

1934-35

IV.

7.

»Naša zvezdec«, dijaški kongregacijski list, IV. letnik. V šol. letu 1934/35 bo izšel v desetih številkah. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo in uredništvo odgovarja dr. Ign. Lenček.

Uredništvo: Dr. Ignacij Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava, P. Venceslav M. Vrtovec S. J., Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Uprava: P. Leo Božič O. T., Ljubljana, Križanke, Napoleonov trg 1. — Ček, rač. 16.098.
Tisk in klišej: Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

VSEBINA 7. štev.: Evharistija središče in polnost življenja (J. J.)
Bodimo sveti in popolni (Vrtovec S. J.)
Naš apostolat
Vsi smo . . . (J. C.)
Tja v Nazaret k Mariji . . . (M. J.)
Nekaj misli o debati (Jf.)
Misel večerna (Jf.)
Kako sem postal katoličan (Svensson-Čel.)
Povsod Boga
Kongregacijski obzornik — Uganke

Iz uredništva

S. Jože, Maribor. — Urednik je bil vesel Tvojega pisma. Praviš, da »Našo Zvezdec« pridno berete in širite. Bog vas blagoslovi! Rubrika »Povsod Boga« se Ti zdi bistven del lista. Gotovo je važna in zato skrbimo zanjo kolikor moremo. Ne strinjam se popolnoma s Tvojim mnenjem, da so poročila iz življenja naših DMK — pač poročila . . . Zakaj ne bi poročali o delu in stremljenju, o težavah in uspehih v posameznih MK? Saj smo si bratje in veselje in trude delimo po bratovsko. Poročila budijo zanimanje, zdravo tekmovanje in kažejo nova pota. Takšna naj bi zares bila. — Pogrešaš pa v »N. Zv.« načelnih člankov o marksizmu, avtoriteti, šoli, vzgoji, modernizmu, o različnih teorijah, kakor so mišljena, descendenčna itd. Prav, takoj bo prinesla prihodnja številka kaj podobnega. Molite pa tudi, da najdemo dobrih sotrudnikov in da Bog blagoslovi naše delo.

Zagradi. — Tvoja meditacija ima dobro jedro, ni pa dovolj zrela. Za sedaj je ne bomo porabili, posebno ker še dostavljaš, da naj jo priobčimo »brez vsakih spre-

memb«. Vendar pošlji še kaj in sicer spremenjenega in spremenljivega.

Jože C. — Tudi Tvoja pesem »Na vse strani« ni sama v sebi zaokrožena. Drugo pa, »Vsi smo«, morda priobčimo.

Vera. — Pošljite nam, prosimo, kakšno jedrnato prozo, kakor že večkrat v prejšnjih dneh. Poslanega zaenkrat ne bomo priobčili.

»Dolores«. Veseli nas, da si se oglasila in pokazala tako najboljšo voljo tudi sodelovati v N. Z. Iz Tvojih vrstic odseva topla občutenost in zlasti prvi štirje verzi kar lepo teko. Manjka pa jim izvirnosti. Gotovo si čitala kako podobno pesmico in po njej si prikrojila svoje verze. Tam, kjer se začne prava »Molitev«, Ti pa pesniška krila kar docela omagajo. Zato veliko čitaj dobre pesnike, da si obogatiš svojo domišljijo in vadi se še vnaprej! Potem pa tisto poglavje o metriki v Breznikovi slovnici malo preštudiraj. Do danes še kolikortoliko veljajo v poeziji metrična pravila, brez katerih ne more nihče, najmanj pa začetnik, pojezditi na Parnas.

VSAKDANJA UGANKA

pa je vendar težko rešljiva, ne za naročnike, marveč za upravo »Naše Zvezdec«. Kaj mislite? Vsak naročnik naj si izpraša svojo vest, če morda tudi on z odlašanjem poravnave naročnine hote ali nehote ne zapleta te uganke, ki obstoja v vprašanju, s čim naj uprava N. Z. krije stroške, če njeni naročniki ne bodo izpolnili svoje vestne dolžnosti in plačali naročnino. Radi krivdne brezbriznosti nekaterih naročnikov se ne smemo zanašati na neskončno modro božjo previdnost in grešiti v brezmejno Dobrotljivost. »Pomagaj si sam, in Bog ti bo pomagal«, pravi jedrnat slovenski pregovor. Zato prav iz srea naprošamo vse dolžne, zlasti pa take naročnike, ki so morda na dolgu za »Našo Zvezdec« celo več let nazaj, da nemudoma svoj za upravo tako neprijeten dolg poravnajo. To velja tako za posamezne kot skupne naročnike!

UPRAVA »NAŠE ZVEZDEC«.

IV. letnik

1934-35

7. številka

Evharistija središče in polnost življenja

V temo zaviti se mi je vseskozi zdel stavek v 1. Kor 10, 4, da so vsi jedli isto duhovno jed in vsi pili isto duhovno pijačo; pili so namreč iz duhovne skale, ki jih je spremljala, skala pa je bil Kristus. Kakorkoli naj ga skušam umeti, vedno se dviga iz ozadja silna Kristusova postava, ki potresa puščavski svet z mano, iz suhe skale stiska svežo vodo. Ponesrečila bi se ekspedicija, izhiral bi življenje tisočim, spremenila bi se puščava v grobišče, da ni tisti trenutek prišel Kristus, odprl življenjske vrelece, postal življenje, središče življenja izvoljenega ljudstva. Vanj so upirali oči, njegova življenjska moč je prešinjala njihove ude. — To je le neznan primer Jezusovega pomena za življenje.

Ves skrivnostni in ves nedoumljiv je Jezus. Skrivnostno od vekov od Očeta rojen, čudovito po telesu Marijinem na zemljo poslan je postal najskrivnostnejša in najnedoumljivejša osebnost v človeškem rodu. Kdo bo spoznal pomen njegovih del, čudežev, nauka, njegovih ustanov, Njega samega? Jeli poleg Njega sploh še kaj, kar je vredno imena, čemur On sam ne bi dal cene.

Samo besedo o najljubeznivejšem njegovem delu Evharistije, kjer je osebno navzoč. Menda ni nobena tajnost, da je v slehernem hrepenju skrifa želja zediniti se z Bogom. Gon po Bogu. Združiti se z njim v vednem objemu je med vsemi prvi, vodilni. Dobe se ljudje in ni jih malo, ki so popravili v svojem srcu vrstni red vrednot in okronali za svojega vladarja čutno slo te ali one barve, drviyo za sportnimi rekordi, hlepe po moči in slavi politikov, lavorjevimi venci pesnikov, imenom umetnika, priznanjem znanstvenika, in mora temu gospodu služiti ves človek. Iz želje po popolni dokončni utehi svojega srca so sprevrnili naravni red, izpodrinili hrepenje po Bogu, ki je tako daleč v neskončnosti, nedosežen. Tu je pomota v njihovem sklepanju!

Med nami je Bog, v tabernaklju ga imamo; želja združiti se z njim ni utopična, plod razgretih možgan; realen cilj, tako blizu, da ga še človek more doseči. Evharistija — Kristus, Bog človek, po katerem kriče prazna skrušena, ranjena, omahujoča človeška srca, živi na zemlji vse bolj ko takrat pri Judih v puščavi. V tisoče in milijone gre število tistih, ki so doživeli blagoslov svetega hrepenja, srečo biti z Bogom-človekom eno in ki so pripravljene s krvjo potrditi resnico, da je človeštvu samo Evharistija bogohoteno središče. Tja morajo peljati vse steze in vsa pota človeških hrepenenj, usmerjene vse misli, zadržano sleherni upanje, tja se steza ogenj vsake ljubezni, semkaj se kot k svojemu središču steka vse veselje. Pa abstraktno razmišljanje ne vžge! Pod Evharistijo je Jezus, Bog človek, ne mrtva beseda, ampak čista resničnost, ne mirujoča postava, ampak neutrudni Stvarnik in ohranjevalec sveta, pravi

Gospod Jezus, ki je nekoč očaroval ljudi z nedosežno besedo, ki so jo ljudje pili kot zlato vino, jih pridobival z velikimi čudeži, v katerih so se klanjali njegovi božanski moči, tu je Jezus iz Betlehema in Nazareta, z veličastvom Tabora in velike noči — kot ponižnost in krotkost Golgotske žrtve, Jezus zdravnik in sodnik, Jezus poln življenja, življenje samo.

Okrog Njega je vse majhno in neznatno, življenje, toliko da ne ugasne, malo veselja zanje le rahlo, boleha mladost, poparjeno cvetje, težka mora hiranja leži nad njim; še hrepenenje, ki je v človeku največje, poveša krila. Zato se šele ob Evharistiji docela razprosti. Človeška revščina se želi napolniti z Jezusovim bogastvom, nebogljenu zemljanu je stik s skritim Bogom edina pomoč.

Si že pomislil, kako življenje potrjuje te besede? V arški cerkvi je nad grobom svetnika župnika Vianneya njegov marmornat kip. Svetnik kleči, z očmi in vsem telesom uprt v sveto R. T. Značilno: vse njegovo pestro in bogato življenje se da razstaviti v premo ravnino: vedno je imel Evharistijo v očeh. Ljudje nepretiranih nazorov, nepokvarjenega okusa, ki globoko čutijo problematiko zemskih razmer, vidijo dokončno rešitev vsega prav v Evharistiji — živem in oživljajočem Kristusu. Nespamet bi bila zavreči studenec žive vode, ter kopati vodnjak, ki ne drži vode. Ne zanemarjajo svojih dolžnosti, ne beže pred vrvežem in motnjavo sveta, bolj kot drugi se zavedajo svojih nalog, pa tudi človeške omejenosti in teže k Jezusu — žeja jih po Njegovi krvi, lačni so njegovega mesa.

Blagor lačnim in žejnim pravice, zakaj nasičeni bodo — velja tudi tu. Življenje človeštva je eno samo brezmejno hrepenenje in napor doseči srečo v evharističnem Kristusu. Tisti, ki to doumevajo, žive, rastejo, delajo, kljub trpljenju veselo pojejo — so srečni.

Svet se čudi svetnikom, strmi nad misijonarji, ker niso navadni ljudje, ker delajo, ko bi drugi počivali, vztrajajo, ko bi že vsi odnehali, ostanejo mirni, ko bi že močni živce izgubil, ker na žalitve odgovarjajo z molkom, na sovraštvo z doboto in ljubeznijo, kljub neuspehom in zagrenjenosti, na obrazu smehlja, v srcu neskaljen mir, zavest zmagovalca.

O, to so nam znani pojavi, domače poteze. Ste jih že kje opazili? Kristusove so. Kristus živi v njih, On se v njih razodeva. Priklopili so se na Evharistijo in sedaj kroži pot evharistični tok — Kristusova življenjska sila.

Če veruješ v Kristusa in Evharistijo, se boš ti čudil, da razliva svojo ustvarjajočo moč na vsakogar, ki se Nanj priklopi. Vinska trta zalaga vse mladike, ki ostanejo na njej z življenjskim sokom in rodovitnostjo. Prepolno je življenje Evharistije, tako da si išče novega polja, kamor naj razlije prekipevajočo moč. Vsem, ki ji velikodušno odstopijo prostor, ji odpro vrata, povrača z božansko hvaležnostjo; njihovo utripajoče življenje se okrepi, zagori svetlo ko kres.

Veliki ljudje so veliki po Evharistiji. Združeni z evharistično daritvijo so spoznali nov svet in nove naloge, pri daritvenem obedu se obogatili z novo življenjsko silo — v adoraciji in življenju poskušali v novem svetu z novimi silami ustvarjati. Niso njihovi uspehi, bogato plodno življenje. Ljudje so kot drugi, iz istega grešnega mesa. Kar je v njih velikega, je Kristusovo — ki je pritiskalo po Evharistiji vanje! Ne jaz, ampak Kristus živi v meni. — Na drugem mestu isti apostol: Kdor se hvali, naj se hvali v Gospodu!

Dovolj je jasna resnica, da je Evharistija — v podobi skriti Jezus središče in polnost življenja. Rastejo veliki ljudje v krščanstvu, pa le iz te Skrivnosti. To je srce, ki proži kri in življenje v naš katolicizem. Vsaka obnova pričanja tu in se povrača k njej. Naša osebna rast je v naši rasti v Evharistično skrivnost. Ona je vodilo in cilj življenja.

J. J.

Bodimo sveti in popolni

Kar priznajmo: pred svetostjo nas je strah. — Kako naj si to razložimo? Saj je vendar v svetosti največja popolnost, in za popolnostjo teži sleherno živo bitje. Nam se pa zdi, da svetost ni za nas.

Da li je pa res, da je v svetosti največja popolnost? V čem je prav za prav svetost in v čem popolnost? Pogosto srečavamo v življenju napačne pojme, posebno pa so pogosti o duhovnem življenju.

Svetost je v zedinjenju z Bogom. Vse stvari so sicer v tesni povezanosti z Bogom — Stvarnikom. To jim daje neko temeljno svetost. Iz te temeljne svetosti izvira nedotekljivi naravni zakon. Kršitev naravnega zakona je oskrnitev naravne svetosti božjega stvarstva.

Čim bolj pa je kakšna stvar povezana z Bogom, tem večja je njena svetost. Pomislimo samo na stvari, katere rabimo v bogoslužju: kelih je svetjši od mašnih oblačil, ker je v tesnejši zvezi z božjimi skrivnostmi.

Za človeka ni dovolj temeljna, splošna svetost stvari: njega kliče Bog k tesnejši zvezi s Seboj. Po milosti, ki nam jo nudi, hoče, da postanemo z njim iste narave, deležni njegovega bogastva in slave. Zato se imenuje milost, ki nas tako tesno zedinjuje z Bogom, posvečujoča milost. Največja želja, ki jo ima Bog glede nas, je ta, da bi bili eno z njim.

Bog nas posvečuje predvsem po svojih svetih zakramentih, le-ti so nam viri milosti in svetosti in brez njih ne more nihče priti do svetosti. Zakrament zedinjenja z Bogom in zakrament svetosti sploh pa je najsvetejši Zakrament. Poleg sv. zakramentov nas posvečuje tudi vsako dobro delo, ker nam pomnožuje milost in nas zedinjuje z Bogom. Tako rastemo lahko iz dneva v dan v božjem, nadnaravnem življenju, ki teče iz Boga v nas po sv. zakramentih in vseh zaslužnih delih, in v tem je naša popolnost.

Kaj je torej popolnost? Popolno imenujemo stvar, ki odgovarja svojemu namenu. Popolna je ura, ki točno meri čas. More pa biti stvar glede enega namena popolna, a glede drugega nepopolna ali sploh neporabna. Kateri žebelj je najboljši, najpopolnejši? Odvisno je, čemu je narejen in čemu ga potrebuješ. — Kdaj moremo imenovati človeka popolnega? Kadar odgovarja namenu, za katerega je ustvarjen.

Če ne bi bil človek povzdignjen v nadnaravni red in poklican k uživanju samega Boga v večni slavi, bi bila njegova popolnost v tem, da kolikor mogoče razvije svoje telesne in duševne sile, da doseže kolikor moč visoko stopnjo blagostanja in nrvnosti. To je bila grška ideja popolnosti, popolnoma paganska in laicistična.

V resnici namreč ni bil človek nikdar postavljen v naravni red: od vekomaj smo poklicani mnogo višje: da postanemo deležni božje narave, slave in blaženosti. Zato je popoln človek, ki je Boga dosegel, ali boljše rečeno, kateremu se je Bog daroval. Kakor svetost, tako tudi popolnost je torej v čim večjem stremljenju za zedinjenjem z Bogom v večni slavi. Vse stvari tega sveta nam morajo služiti v ta edini namen, vse svoje sposobnosti moramo razviti, da ga dosežemo in vsa svoja dela in vse vrednote moramo podrejati temu najvišjemu smotru.

Zapreka te popolnosti in svetosti, in torej greh, naš edini greh in resnično zlo, je v tem, da človek zaničuje in prezre svoj nadnaravni smoter in poklic in da se hoče zadovoljiti z naravnim smotrom, s tostranstvom: zadovoljuje se z nebisi na zemlji. — Tej miselnosti moramo mi zoperstaviti nadnaravno miselnost: *ad maiora natus sum* — za večje sem rojen.

Jasno pa nam je takoj, da nadnaravne svetosti in popolnosti ne more biti brez odpovedi. In ta beseda »odpoved« nas straši. Toda ne moramo se odpove-

dati temu, kar nas resnično dviga in bogati in resnično osrečuje, marveč samo temu, kar nas ovira na zmagoslavni poti do prave in trajne veličine, bogastva in sreče. Po tej odpovedi ne obubožamo, marveč obogatimo; Bog hoče, da bi »v Kristusu v vsem obogateli«. Nebeško kraljestvo je namreč podobno biseru. Kdor ga je našel, gre in proda vse, da si more kupiti ta nad vse dragocen biser. — Ne gre niti za to, da se odpovemo na tem svetu vsakemu veselju in užitku, pač pa gre za to, da trpljenje in veselje in vse pridobitve človeškega duha podredimo svojemu zadnjemu in najvišjemu smotru.

Jasno je torej, da stremljenje za svetostjo ni in ne more biti nekaj samo v sebi strašnega in nad vse težavnega. Kako čudno pojmujejo svetost tisti, ki jo istovetijo z napol-življenjem in s pasjim življenjem. Sv. Stanislav je šel vesel svojo pot in njegovo življenje je ena sama pesem mladega srca. V svetosti je pač popolnost, je največji razmah človeškega duha in najdragocenejši dar božje ljubezni.

K tej svetosti in popolnosti smo poklicani vsi ljudje in še posebej mi, kongreganisti. Tako nam govori naše prvo pravilo. V 12. pravilu pa stoji: »M. K. nameravajo svojim članom posredovati kar največjo svetost.« Uporabljam čas, vsak dan in vsako minuto: Nulla enim sunt tempora, quae divinis non sint plena muneribus — ni ga časa, ki ne bi bil poln božjih darov, nam kliče sv. Leon, papež. Samo svoje misli, svoje roke in svoje srce imejmo na široko odprte in pripravljene sprejeti božji dar milosti in sodelovati z njim.

Per Mariam — po Mariji, kakor ona, in z njo.

Vrtovec S. J.

Naš apostolat

Bodimo odkriti: naše kongregacije so še daleč od svojega vzora. Nekatere zelo daleč, nekaj pa vsaka, tudi od dosegljivega vzora. Eden od vzrokov, zakaj marsikatera kongregacija ne uspeva, je brez dvoma pomanjkanje apostolskega duha. Posebno velja to za fantovske kongregacije. Za fante kongregacija ne sme biti le družba za skupno molitev, skupne pobožnosti, fantovska narava je aktivna in hoče dela, želi se uveljavljati, nositi odgovornost in voditi. To fantovsko aktivnost smo pač marsikje premalo upoštevali, zato so njihove kongregacije pešale in ponekod popolnoma izhrale.

I. Apostolat — bistvena kongregacijska dolžnost.

1. Apostolat je za kongregacijo prav tako bistven, kakor skrb za lastno posvečenje. Saj se te dve nalogi kongregacije med seboj samo dopolnjujeta in podpirata. Brez enega ni drugega. Slaba je kongregacija, ki se samo posvečuje, skrbi za svetost lastnih članov, slaba pa tudi tista, ki bi se izčrpavala zgolj v apostolskih delih. Kjer je v članih res notranje življenje, tam bo tudi apostolski duh in apostolska delavnost, in kjer je apostolska gorečnost, tam je tudi lastna notranja globina.

2. Apostolat je sveto poslanstvo, sveta naloga, da širimo Kristusovo kraljestvo na zemlji. Hierarhični apostolat izvršujejo tisti, ki so prejeli zakrament posvečenja in jih je Cerkev za to pooblastila. A to poslanstvo mora na primeren način vršiti vsak ud Kristusovega telesa. Ta dolžnost izvira iz zakramentov krsta in birmе. — Izvira pa tudi iz dolžnosti, da ljubimo Boga in bližnjega z nadnaravno ljubeznijo. Kdor ljubi Boga, bo želel, da se njegovo vladanje razširi, tudi z dejanji se bo trudil za to. Kdor ljubi bližnjega, mu bo želel prinesiti največje vrednote: Boga in nadnaravne dobrote našega odrešenja in prave vere. Odtod izvira torej dolžnost apostolata za vsakega kristjana.

3. a) Kongreganist pa se z vstopom v Marijino družbo zaveže, da se bo trudil za krepostno, da, tudi sveto krščansko življenje. Zato je nujno, da bo tudi njegova ljubezen do Boga in njegova apostolska vnema večja in bolj delavna kakor pri drugih kristjanih. Zato je apostolat zanj tudi večja dolžnost kot za druge.

b) To poudarjajo tudi splošna pravila. Že kar prvo pravilo pravi: »Marijine kongregacije imajo namen, goreče skrbeti, kolikor dopušča družabno stališče, da udje rešujejo in posvečujejo druge ter branijo Cerkev Jezusa Kristusa pred napadi brezbožnih ljudi. — In 12. pravilo: »Marijine družbe nameravajo svojim družbenikom posredovati kar največjo svetost in razširjati na mnoge druge svoj blagodejni vpliv v njih dušno korist; zato je treba, da si prizadevajo na razne načine v svojih družbenikih gojiti pobožnost in jih navajati, da vrše dela ljubezni do bližnjega.« — In 13. pravilo daje navodilo, kako naj se to izvrši: »Da se bodo ta dela dobro vršila, bo primerno, da se ustanove in urede posebni odseki.« — In slednjič pravilo 43. pravi: »Vsi naj si prizadevajo, kolikor morejo, da tudi zasebno kažejo gorečnost v delih duhovnega in telesnega usmiljenja, zlasti pa, da v družbo privabijo tiste, ki se jim zde pripravi zanj; tako bo namreč vsak družbenik postal pravi apostol božje slave in slave svoje presvete Matere.«

Pravila so naša ustavna listina, potreba in važnost apostolske delavnosti, tudi način in nekatere vrste kongregacijskega apostolata so v njih jasno začrtane. To so za nas velike smernice.

c) Kongreganist slednjič posnema svojo vzornico, Mater božjo. Čim bolj se bo skušal njenim krepostim približati, tem bolj bo tudi apostolsko delaven. Kakor je Marija najprej sama živela po nauku svojega Sina in potem z njim dala svetu Odrešenika, tako bo kongreganist, čim bolj živi zase krepostno, obenem toliko gorečnejše, z zgledom, molitvijo, žrtvami, besedo ter dejanji širil kraljestvo edinorojenega Sina božjega.

II. Kongregacijski apostolat in katoliška akcija.

1. Apostolat je bistvena naloga kongregacije. Kjer ga ni, tam ni pravega kongregacijskega duha, navadno vlada tam pravo mrtvilo. Tudi danes, ko imamo za laiški apostolat še posebej katoliško akcijo, ostane apostolat še vedno bistvena dolžnost kongregacije. To ne le v tem smislu, da naj kongregacija vzgaja in odbira za apostolat, tudi izvrševati ga mora sama, in sicer po posameznih članih in tudi kot celota, in sicer v svojem imenu. Bistvo katoliške akcije in kongregacije moramo določiti. Priprava na apostolat in lastno posvečenje je za kongregacijo bistvena dolžnost, pri katoliški akciji je le pogoj, ker brez vzgoje in notranjega življenja apostolska delavnost ni mogoča. Dalje je prav tako kongregacija kakor tudi katoliška akcija stanovska organizacija. A ločita se v tem, da je katoliška akcija po svojem popolnem bistvu obenem župnijska organizacija, medtem ko kongregacija ni z župnijo nujno in strogo povezana (zavodi, šole!).

Zato je gotovo, da se bosta apostolat kongregacije in katoliške akcije ponekod skoraj krila. Oba morata biti nujno organizirana apostolata. Prav zato so bile in so še vedno kongregacije najboljši temelj in največja opora katoliške akcije. Zato so ponekod n. pr. cerkvene oblasti proglasile dijaške kongregacije kar za katoliško dijaško akcijo obenem. Ta organizacija je zadeva, o kateri po svoji uvidevnosti, oprta na vodstvo Svetega Duha, odloča cerkvena oblast, to je škofje in župniki. Apostolsko delo je danes, ko živimo po papeževih besedah tudi v Evropi sredi poganov, tako obširno, da imajo vse cerkvene ustanove dovolj široko misijonsko področje, da delajo za Kristusovo kraljestvo. Voditelji organizacij in dušni pastirji bodo v takih pri-

merih morali voditi vse ustanove k vzajemnemu sodelovanju in medsebojnemu podpiranju. To je zanje dandanes težka naloga.

2. Ta potreba modrega cerkvenega vodstva se nam pokaže kar splošno, če gledamo razliko apostolskega dela v začetku kongregacijske zgodovine in danes. V prvih časih svojega obstoja so kongregacije vršile vse mogoče vrste apostolata. Bile so tedaj skoraj edina ustanova, kjer so bili laiki dolžni, izvrševati tudi apostolat. Danes se je za posamezne vrste apostolskega dela ustanovilo mnogo posebnih, samostojnih cerkvenih ustanov in družb — mislimo le na razne redovne kongregacije za telesna in duhovna dela usmiljenja, za pouk mladine, strežbo bolnikov, za misijone, za dostojno službo božjo itd. Zato je danes treba še tembolj skrbnega vodstva dušnih pastirjev, da si cerkvene ustanove apostolsko delo složno in vzajemno razdeljujejo, bodisi enkrat za vselej bodisi ob vsaki nalogi sproti. To je tembolj potrebno, ker bi sicer kaj lahko marsikaj važnega spregledali in zanemarili.

3. Pri nas je v obeh škofijah dijaška katoliška akcija za fante ločena od kongregacij. Kongreganisti, ki so dobili v kongregaciji apostolskega duha in apostolsko vzgojo in se za apostole pripravili, bodo v svoji stanovski katoliški akciji lahko zgledno in vzorno apostolsko delali, in sicer kot kongreganisti, čeprav ne v imenu kongregacije, temveč v imenu samostojne stanovske katoliške akcije. To je posreden apostolat kongregacije. Prav isto velja za delo kongreganista za delo v župnijskih cerkvenih družbah. Kongregacijski priročnik p. Villareta naroča, naj bo kongreganist vedno na razpolago župni duhovščini za apostolsko delo.

Katoliške akcije za dijakinje še nimamo. Prav bi bilo, da bi jo kongreganistinja pod vodstvom dušnih pastirjev osnovala in izvrševala. Pri prav urejeni kongregaciji bo to lahka stvar, ker šolo za apostolat, ki je pogoj apostolske delavnosti, so dobile že v kongregaciji sami. Nujno bi bilo želeti, da se deklinške organizacije o tem posvetujejo in na ta način izpolnijo naročilo papeža in škofov.

(Nadaljevanje.)

Vsi smo . . .

*Vsi smo pijani božje lepote,
ki nad nami vsa topla drhti,
vstajamo k luči, padamo v zmote,
gledajo, žejejo nas božje oči.*

*Kot da med nebom in zemljo visimo
na tankih srebrnih strunah srca —
tako se nikdar ne umirimo
vsi razdeljeni v tabora dva.*

*Včasih smo neskončno daleč od vsega,
še lastnih stopinj nas je strah,
le daleč nekje na koncu sveta
se kot v prividu nam Bog smehlja.*

*In danes smo tu in jutri smo tam,
naposled ne vemo že kod ne kam
in vendar v bridkosti najvišjem krogu
smo blizu, še bližje svojemu Bogu.*

J. C.

Tja v Nazaret k Mariji ...

Sestre:

v teh zgodnjih pomladnih dneh se nam obraz tako rad obrne proti soncu; a koj nato moramo veke zapreti, ker nam sončna bleščava kar vzplamti v očeh. Ne prenesemo še sončnega sija; če so naenkrat megleni zimski zastori povsem odgrnjeni. Pač pa se nam je pod vekami že v enem samem trenutku vjelo toliko zlate sončne luči, da se nam od nje ves dan pogled iskri. —

Tako nam je, če obrnemo obraz duše v pomladno sonce ovito skrivnost Marijinega oznanjenja. —

»Zdrava, Marija, milosti polna!« — Samo božje Sonce se je k Tebi nagnilo in Te po žarnem angelu pozdravilo. — In spočela si od Svetega Duha... »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« — »In Beseda je Meso postala in med nami prebivala.« —

V kratkih, bežnih, trenutkih se je to zgodilo, in v Mariji Devici je zažarela sama božja Luč. — Od Nje in po Njej je še nam vse življenje ožarjeno. — — —

Sestre:

le zakaj tako malo na to mislimo, da je bila izvoljena posoda milosti božje prav devica, dekle?! — Po njej se je hotel Odrešenik učlovečiti. — Božja Modrost pa ne pozna slučajja. — Nikdar ne moremo dovolj te svete skrivnosti premisliti; a skušajmo si jo napraviti plodno za naše deklinško življenje. —

Marsikatera izmed nas je že, v brezmiselnosti pač, obžalovala, da je bila rojena kot dekle, in je hotela to dozdevno zablodo narave popraviti s čim bolj fantovskim nastopom. — S tem ni le sebe osmešila, temveč je tudi najgloblje ponižala in onečastila svoje deklinško dostojanstvo, s katerim vzbujaj dekle v vsakomur spoštovanje. Že radi najblažje Device, ki je bila tudi dekle in kot taka prava čaša božjega Duha. —

»Ki si Ga, o devica, od Svetega Duha spočela.« — Tako pač molimo pogosto. — A naše lastno deklinško življenje je še tako malo poduhovljeno. In vendar vemo, kako se je dekle Marija pripravljala na svoj poklic. — Saj ni nikjer rečeno, da se naj dekle zapira med neprodirne zidove in naj hodi s povešeno glavo in s polzaprtimi očmi skozi življenje. — O ne, nikakor ne! — Živeti zares poduhovljeno življenje se učimo od nazareške Device. — Ona se je v tihih urah zbranosti pač vsa odpirala delovanju milosti. — Tedaj se ji je Bog razodel... Potem pa se Marija spet dvigne. — Ves svet je njen, ker nosi Boga samega v sebi. — In polna, prepolna te čudovite sreče hiti v službo ljubezni do bližnjega.

Sestra, — tudi ti in jaz tako; drugače nisva Marijini! Skrivnost Marijinega oznanjenja se mora obnavljati v vsaki deklinški duši, če le dekle sama ne stavlja nepremagljivih ovir. — Ako nam sv. obhajilo ni vsakokrat sveto spočetje po Sv. Duhu, potem ne bo Odrešenik nikdar v nas učlovečen in po nas svetu dan. — Pri vsakdanjih opravkih, takih ali drugačnih, nas mora vselej zvesto spremljati misel: »Sam Bog živi v meni in z menoj.« — Majhen je prišel vame, a rasti hoče v meni. — Vsak trenutek mojega življenja je zgubljen, če ni tej božji rasti posvečen. — Ta zavest in odgovornost je težka, kot je revnemu človeku težko Boga v sebi nositi. — Zato pa nam je dana še druga zapoved enaka prvi nanašajoči se na ljubezen do Boga: »Ljubi svojega bližnjega!« — V tej ljubezni do nam enakih si lahko damo duška, da nas božja teža ne zmaga. —

Sestre, če smo po Marijinem zgledu dobre do bližnjega, se bo Bog sam po nas razodeval še drugim in bo še druge po nas osrečeval. — Ali si moremo kaj lepšega želeči?! —

Deklinško življenje ni in naj ne bo nikdar preveč na zunanje delovanje osredotočeno. Jedro njenega življenja mora biti duhovno prekrvaženje sebe do

zadnjih podrobnosti. Vse drugo bi iz tega izžarevalo in bo resničen izraz deklishega poklica po božji zapovedi.

Le tako se pripravljaj dekle tudi na materinski poklic, ki mora imeti svoj najsvetejši poudarek v duhovnosti. — Najlepše materinstvo je pač materinstvo zgolj duhovno pojmovano. — »Kdor more razumeti, naj razume.« Srečno, zares presrečno dekle, kateri je to dano. — A božji veter veje, kjer hoče.

Devica verna in čudovita Mati, — Ti, Kraljica devic, usmerjaj naše deklishe življenje! — Tvoj tisočkrat blagoslovljeni praznik Oznanjenja postani še nam — iz praznika v delavnik tja v večni Praznik — vedno resničnejše in zvestejše:

Življenje našega življenja!

M. J.

Nekaj misli o debati

Debata je izmenjavanje misli o nečem z namenom, da pridemo do takega naziranja o tistem, da nihče od soudeležencev logično ne bo mogel več oporekati.

Debata predpostavlja resnično ali vsaj fiktivno različnost nazorov o neki stvari. Med enakomislečimi ni debate. Debata služi spoznavanju resnice, zato je debata radi debate same nedopustna. Edina izjema je, ako se vadimo. Pretirano debatiranje vodi v frazarstvo in dlakocepstvo. Morda je bilo prav to pretiravanje debate, ki je bila pred leti še zelo moderna, vzrok, da so še danes nekateri iz onih dni zelo gostobesedni, in pa, da je med nami kot reakcija debata skoraj izumrla.

Vaja v debati je pa še tudi danes potrebna. Kolikor toliko precejšnja svoboda mišljenja dovoljuje različna naziranja, ki si med seboj nasprotujejo. Naravno je, da pride med njimi do trenja. Tako moramo tudi mi večkrat braniti katoliška načela pred napadi.

Debatiranje nam tudi osebno mnogo koristi. Kar je telovadba za telo, vsaj toliko pomeni debata za razumsko udejstvovanje. V njej se naučimo hitrega mišljenja. Prisiljeni smo, da si pomagamo z vsem svojim znanjem, s katerim podpiramo svoje trditve. Naš oponent pa nas prisili, da mislimo kljub hitrosti pravilno, ker nas sicer takoj zgrabi za besedo. Njegova izvajanja pa nas navajajo h kritičnosti, da strogo presodimo tehtnost in obveznost njegovih dokazov, da razkrivamo ev. njegove logične skoke in nepravilnosti. Debata je zelo dobra vaja za hitre odločitve v življenju. Če nisi vajen obrniti vse svoje pozornosti na eno samo stvar in takoj ločiti med videzi in pa med esse, boš v odločilnih trenutkih skoraj gotovo propadel.

Varovati pa se moramo kulta debate, ki vodi vedno v prazno prerekanje na škodo dejanj.

Še nekaj! Ne debatiraj o stvareh, o katerih nisi dovolj podkovan. Lahko se namreč zgodi, da kdo že zgolj zaradi tvoje slabe obrambe zavrže idejo, ki jo zagovarjaš. Ali je ideja sama na sebi resnična ali ne, mu ni mar. Sicer je res, da resni in trezni ljudje tega ne delajo, a v življenju je že tako, da mnogi bodisi ne morejo ali pa nočejo prodreti od videza do resničnosti. Na vsak način je bolje, da priznaš, da na tem polju nisi doma. Pa še en izhod je. Če uvidiš, da temelji ideja, o kateri si ne upaš debatirati, nujno na drugi ideji, katere pravilnost oziroma nepravilnost moreš dokazati, spelji debato nanjo. Dokaži, da sledi prva iz druge. Če torej podereš drugo, obvisi prva v zraku in si tako eo ipso že prvo ovrgel. Opazil boš tako, da se mnogokrat mučimo z dokazi za in proti čemu, kar sloni na temeljih, ki jih je še tudi treba dokazati.

Mnogokrat tudi mlatimo v debatah prazno slamo, ker govorimo sicer iste besede, pa jim dajemo vsak drugačno vsebino. Dr. Mahnič je zapisal nekje, da je Bog pri zidanju babilonskega stolpa zmešal ljudem govorico, da se niso več med seboj razumeli. A eno jim je še pustil: jasne in določne pojme. Ko pa je človeštvo v 19. stol. zidalo razumski babilonski stolp in hotelo vreči Boga iz njegovega mesta na začetku vsega, kar je, mu je zmešal pojme. In morda še res ni bilo dobe, v kateri bi tako veljal izrek: si duo idem dicunt, idem non est idem. Zato je tvoja dolžnost, da si si glede pojmov na jasnem. Isto pa smeš zahtevati tudi od drugih. S človekom, ki nima jasnih pojmov, ne debatiraj!

Od vsakogar smeš zahtevati, da svoje trditve točno oblikuje. S tem mu onemogočiš izmikanje. So namreč ljudje, ki poraženi v debati sklenejo: »Saj sem jaz prav to trdil« in lahko se ti celo pripeti, da bo tebi pripisoval svoje prvotne napačne trditve. Izogneš se pa tako tudi nevarnosti, da bi dokazoval nekaj, česar tvoj oponent ne trdi.

Pa še tega ne pozabi! *Affirmantis est demonstrare!* Na nedokazane trditve ne odgovarjaj. Kdo neki bo rušil stavbo, ki še zgrajena ni? In na splošne misli bodi previden.

Predvsem pa bodi pri debati stvaren in miren. Kričanje nikdar ne imponira, še na ulici ga ne maramo. Varuj se osebnih žalitev in prezirljivega govorjenja. Ne pozabimo na katoliško načelo: sovražim zmoto, tistega pa, ki je v zmoti, nikdar! Smeš pa razgaliti njegovo nevednost, toda stori to tako, da ga ne boš žalil. Z vljudnostjo si pridobiš simpatije, s stvarnostjo pa ugled. Ne preziraj vrednosti simpatije. Znanstvenika z njo res ne boš prepričal, a povprečni ljudje dajo mnogo na to, masa pa še posebno. Zanj je mnogokrat simpatija oziroma antipatija do osebe merodajnejša od njegovih razumskih dokazov. Zato ne bi bilo prav, če bi podcenjevali ta psihološki moment, ki predvsem v primeru antipatije lahko škodi dobri stvari. jž.

Misel večerna

Čudovita je pot nekaterih skozi življenje. Zdi se, da jih je sam Bog poslal na svet, da vlivajo olja v pekoče rane človeštva. Da se le pojavijo, pa je že vse dobro, bolečina pozabljena, srd splahnel. Koder hodijo, sipljejo cvetja na pot. Samo dajejo in dajejo, zahtevajo ničesar. Ne vprašajo, ali si darila vredni ali ne, obdarujejo te, pa še lepo besedo ti povedo in prijateljsko stisnejo roko. Nato pa hite dalje, saj je še vse polno pomoči potrebnih...

Včeraj sem srečal glasnika ljubezni. Ko pa je stopil k meni, sem si zakril obraz z rokami.

Moj Bog, nisem mislil, da je tako iznakažen moj obraz. Človek je pač sebi preblizu, da bi se dodobra poznal.

Tovarišu se je zareklo, pa sem se zlobno zasmeljal in ga kot norca ožigosal...

Brat se je spotaknil in padel, meni pa se je obraz raztegnil v škodoljeljen nasmeh...

Družba farizejev je sodila, sodnikom sem se pridružil še jaz, sam sodbe vreden...

Takšen sem, Gospod! Slab in hudoben!

Pa vendar se me usmili, Gospod!

In ko boš s križem obložen šel mimo, ne obrni svojega obraza proč od mene! jž.

Kako sem postal katoličan

Košček človekove usode

(Iz nemščine prevedel St. Čel.)

(Nadaljevanje.)

In ti gospodje niso bili le ljubeznivi, videlo se jim je, da so tudi zelo razumni, učeni in pametni. — Povedali so mi, da so vsi trije doktorji. Zato sem jih tudi tako nagovoril. — Dr. Gründer je bil škof; dr. Diessel in dr. Böhmer sta bila njegova kaplana. Dr. Gründerju so rekli tudi prefekt. To je bil njegov navadni naziv. — Jaz sem ga pa vedno imenoval le doktor ali pa škof.

Ko sem tako z njimi kramljajal in govoril, mi je hipoma prišlo na misel. Kaj če bi jim kar takoj sedaj povedal svoje tri skrbi, odkrito in naravnost? — To bi ne bilo neumno, ker so ravno sedaj tako dobre volje in bi to najbolj dobrodušno vzeli na znanje.

Rečeno, storjeno. — Ko smo bili še tako vsi skupaj, sem prekinil pogovor, nagovoril prijaznega škofa, rekoč:

»Gospod doktor, nekaj Vam moram povedati.

»Tako, mali prijateljček, nekaj mi imaš povedati? Kar povej čisto pristočno!«

Nisem si pustil tega dvakrat reči, ampak sem kar začel:

»Gospod doktor, v tej hiši je vse katoliško, kakor sem slišal. Jaz pa nisem katoličan, ampak protestant. — In to bi rad tudi za naprej ostal. Zato bi Vas prosil in tudi druge gospode, da bi si ne prizadevali iz mene napraviti katoličana.«

Ko sem bil s tem kratkim govorom gotov, so me vsi smehljaje gledali, škof pa me je ljubeče potrepal po glavi in rekel:

»Ljubi moj, kako pa vendar misliš o nas? Bodi čisto brez skrbi v tem oziru. Kar se tvoje vere tiče, te bom pustil čisto pri miru. Ali misliš, da bo meni ali kakemu drugemu gospodu kaj takega v glavo padlo, da bi mladega protestantovskega fanta tako rekoč prisilili sprejeti katoliško vero? Kaj takega nam še ni niti na misel ne bo prišlo. — Torej se le pomiri — ljubi moj Nonni.«

Zelo sem bil začuden in vesel radi tega svojega prvega uspeha. Mislil sem si, sedaj moram po tej poti naprej. — Takoj sem nadaljeval:

»Hvala Vam, gospod škof, da ste me pomirili glede tega vprašanja. Imam pa še drugo željo.«

Zopet se je škof nasmejal in mi ljubeznivo dejal, naj kar povem vse svoje želje, on mi bo pomagal v vseh težavah, kolikor mu je to mogoče.

Globoko ganjen radi te dobrotljive uslužnosti visokega gospoda, sem rekel:

»Gotovo veste, gospod škof, da so islandski otroci zelo svobodni. Tega sem bil sam v otroški dobi vedno deležen. — Slišal sem pa, da tukaj ni tako. Zato bi Vas prosil tudi tega, da mi pustite mojo prostost. Ni se Vam treba bati, gospod škof, da bom postal razbrzdán. Sklenil sem, da se bom tu pri Vas lepo obnašal. Toda v Vaši hiši ne maram stanovati drugače kakor le — kot gost in rad bi ohranil svojo prostost kakor sem jo imel dosedaj na Islandu.«

Gospodje so se glasno zasmeli, ko so to čuli. Bilo mi je zelo nerodno pri srcu. Bal sem se, da sem se osmešil in da je moja zadeva najbrž zgubljena. — A vse je bilo od škofa odvisno, ne pa od gospodov, ki sta bila samo kaplana. Korajžno sem gledal v škofa in čakal. Ta se ni smejal, ampak je gledal predse in nekaj trenutkov premišljeval. — Nato se je zganil, me pogledal in zelo prijazno dejal:

»Vem, mali prijatelj, kako na Islandu vzgajajo otroke in da jim puste polno svobodo. Zato popolnoma razumem, da bi bilo zate težko, če bi moral

tu takoj izgubiti vso prostost. Ti si tudi navajen s svojo svobodo pravilno ravnati. Bodi tudi v tem pogledu brez skrbi: ne bom ti vzel prostosti, posebno če bom videl, da svoj sklep, da se boš lepo obnašal, vestno izpolnjuješ.«

Ves sem bil vesel tega novega uspeha. In bolj in bolj mi je ugajal škof. Zdelo se mi je, da mora biti to dober in preudaren mož.

Zdaj sem hotel začeti s tretjo željo: z nesrečno šolo.

Ko sem ravno hotel začeti, mi je prišla misel: ne smeš! O tem nikakor ne smem govoriti! Bilo bi skrajno nespametno kar precej omeniti osnovno šolo. To bo morda škofu šele pozneje na misel prišlo, da bi me v to šolo vtaknil. Najbolje je, če sem tiho.

In tako sem storil. Ničesar nisem omenil o tej tretji težavi.

Kmalu nato so me gospodje odpustili. — In zdaj se je začelo zame čisto novo življenje.

Sijajno so mi stregli, dobil sem čedno sobico gori v tretjem nadstropju, dobro majhno posteljo in jedel sem vedno pri škofovi mizi, z njim in njegovimi duhovniki, vse tako kakor oni.

Pri tem pa so mi pustili popolno prostost — in to sem najbolj cenil.

Pa vendar, že prvi dan pritisk! Ta pritisk pa ni prišel od škofa, tudi ne od njegovih duhovnikov, ampak — od stare gospodinje . . .

Ime ji je bilo madame Valentin in videlo se ji je, da je dama zelo močne nravi. Imel sem občutek, da mi ne bo zlepa mogla nadomestiti matere. — »Najbrž je ena od tistih,« sem si dejal, »ki ne vidi nas mladih prav rada.« — Da se nisem zmotil, za to sem kmalu dobil dokaz.

Ko sem namreč tistega dne popoldne veselo skakal po nekem hodniku, mi je stroga madame Valentin kmalu prišla nasproti. Gledala je zelo resno, grozila mi je z dvignjenim kazalcem, govoreč:

»Fante, samo te ti povem: pazi, da se boš tu v hiši primerno obnašal, sicer se bova midva pogledala. — Pazi tudi, da boš vsak dan točno prihajal k mizi, sicer ne dobiš nič jesti . . .«

Kolikor mi je bilo mogoče sem jo skušal pomiriti. Takoj sem jo zagotovil: »Saj sem vendar sklenil, madame Valentin, da se bom tu dostojno obnašal. Bom že gledal, da bom vedno točno prihajal k mizi.«

»Da, da,« me je zavrnila, »dečki znajo lepe obljube delati. Toda držati jih — tega pa ne znajo tako. — Še enkrat ti povem, dečko, zapomni si, kar sem ti ravnokar povedala.«

Po teh besedah sva šla vsak svojo pot.

»Ta je pa huda,« sem si mislil. »Pa najbrž je v vseh stvareh tako natančna, zato ker je pobožna in čednostna.«

In vzel sem si v načrt, da dobri gospe Valentin ne bom dajal več prilike, da bi bila nezadovoljna z menoj, in da se bom držal vseh njenih navodil natančno in strogo. Prišla mi je tudi na misel ena od smernic materinih: »Bodi vedno prijazen, uslužen in poslušen, tudi proti trdim in strogim predstojnikom,« mi je rekla. — Sicer mi je pa madame Valentin povedala le par dobrih in pametnih besed, sem si dejal.

Šel sem v sobico, se vsedel k svoji mizi in začel premišljevati o svojem položaju. Stroge besede dobre stare gospe so še vedno učinkovale na moje razpoloženje. Nisem bil pa radi njih žalosten, ampak so me le izpodbudile, naj se zberem in v vsakem oziru obvladam.

Ko sem tako sedel čisto sam, mi je prišlo vprašanje na um, kako naj si najboljše sestavim dnevni red. — Saj sem bil popolnoma prost in sem delal, kar sem hotel.

Po kratkem premisleku sem si dejal: Najpametnejše, kar morem početi — vsaj prvih par tednov — je, da si vse, kar je krog mene novega, posebno pa, kar je nenavadnega, malo podrobneje ogledam. V tem bleščečem velemestu

mi je bilo namreč vse popolnoma tuje: ulice, vrvenje množice, vozovi, konji, ves promet, vse to je bila zame dosedaj nerazrešljiva uganka.

Tu sem bil vendar čisto tuj in nikdar v življenju še nisem bil kaj takega videl. Tako na primer še nikoli nisem videl take široke aleje, vse z drevesi obsajene. Ko sem jo prvič videl, sem stal tu kakor začaran, poln začudenja... Ta živ obok nad menoj, ves iz zelenega listja, ki se je premikal meni nad glavo sem in tja... Kako čudovito in skrivnostno!... Tudi jabolka ali hruške nisem še videl v življenju. Nisem še videl velikega konja. Konj sem že doma dosti videl in že veliko imel opraviti z njimi. Pa tisto so bile čisto druge živalce: majhni, drobni poniji. Ko sem v Kopenhagnu na cesti prvič videl voz, ki sta ga vlekla dva orjaška jutlandska konja, sem se prvi hip tako ustrašil, da sem bežal proč. »To niso konji, to so sloni,« sem menil.

In tako je bilo z vsemi drugimi reči v tem velikem mestu, polnem skrivnosti. — Vse to sem si torej moral ogledati in podrobno proučiti, da sem se mogel na zunaj kretati z neko zanesljivo varnostjo.

Zato sem sklenil, da si bom sestavil dober dnevni red. Prve dni bo ta red tak, da bom takoj po zajtrku šel ven, počasi hodil po ulicah, si vse natančno ogledal, o vsem, česar ne bom mogel razumeti, vpraševal dečke, ki jih bom srečaval, da mi bo tako polagoma vse novo postalo znano. Pri tem bom pa tudi skrbel, da bom vedno točno prihajal h kosilu, kakor mi je naročila gospa Valentin.

Po kosilu pa bi šel zopet ven in nadaljeval do večerje študij velemesta. Ta načrt sem takoj začel izvajati.

Šel sem vsak dan v mesto, si natančno zapomnil vse čudne pojave, ki sem jih srečal, si vse ogledal in se z vsem temeljito seznanil. Česar si nisem znal razložiti, o tem sem spraševal fantičke, ki sem jih slučajno srečal na cestah.

Hitro sem napredoval in po kakšnih dveh tednih sem s tem študijem končal, ker vedel sem sedaj vse, kar sem mogel zvedeti.

Šel sem zopet v svojo sobico gori v tretjem nadstropju in sem spet začel preudarjati.

Kako naj si zdaj za naprej uredim življenje? To je bilo vprašanje.

Domislil sem se, da bi bilo primerno, če bi zdaj ostajal malo več doma in se posvetil kakemu drugemu poslu. Ni bilo težko najti novega opravila: zopet sem hotel začeti z branjem, kar sem doma tako vneto delal, da bi si izobrazil duha. — Pri tem sem mislil še na to: na ta način lahko nadomestim osnovno šolo s privatnim čtivom.

Ko sem se tako ukvarjal s tem novim dnevnim načrtom, sem začutil, kako je zopet oživela v meni stara bravska strast. »Da, sedaj moram živeti tu v sobici,« sem navdušeno vzkliknil. »Moram se učiti in brati mnogo lepih knjig, kakor sem delal prej v majhni očetovi knjižnici.«

Na žalost pa v svojem kovčegu nisem imel nobene knjige več, ki bi je še ne bil prebral. Tiste, ki mi jih je dala mati na pot, sem že med dolgo vožnjo prebral od konca do kraja.

Kaj naj storim? Naj grem k škofu in ga prosim za knjige? To bi že rad storil. A tu je bila ena nevarnost.

Hotel sem predvsem obdržati svojo svobodo. Če bi šel k škofu, je bila pa nevarnost, da bi postal vedno bolj odvisen od njega. Tega pa za nobeno ceno nisem hotel.

(Nadaljevanje.)

»Mi smo in hočemo vedno biti ljudje okrožnic in silabov, verni učenci in neustrašeni branilci vsakega nauka, vsake izjave in vsake smernice, ki prihaja od nezmotljivega naslednika sv. Petra.«

Filip Vran.

POVSODI B O G A

Papeževa proslava v Zagrebu. Sarajevski »Katoliški Tjednik« prinaša (br. 9) govor zagrebškega nadškofa-koadjutorja mons. Stepinca na papeževi proslavi v Zagrebu, 17. februarja. Iz tega govora povzamemo: »Povedal sem že merodajnim faktorjem in danes to javno tukaj ponavljam, da smo mi, prepričani katoličani, najboljšje jamstvo za red in mir v državi. A ta mir mora bazirati na spoštovanju naših človeških in katoliških pravic! Mi nočemo, da bi naš narod na račun laži-miru postal žival, kakor hoče krvožejni boljševizem; nočemo tudi, da postane pisana lutka, s katero bi se igrale vse mogoče sekte. Vem dobro, da nas nasprotniki opozarjajo na Kristusov nauk: »Kdor te udari po enem licu, mu nastavi še drugo.« To vemo tudi mi! Toda odgovorjam jim, da nasproti lažnjivemu miru veljajo tudi one druge besede Sinu Božjega: »Nisem prišel zato, da prinesem mir, ampak meč!« (Mt 10, 34). Tudi mi smo danes v boju. A ta naš boj je duhovni boj za obrano naših katoliških svetinj, za katerega ne potrebujemo bomb in bodal, kakor boljšeвики in razni drugi. Naše orožje je predvsem topla molitev Vsemogočnemu Bogu, naše orožje so sveti zakramenti, ta izvor božanske moči! Odtod naša nepremagljivost, odtod naša sila napram vsem preganjanjem, ki jo ne morejo razumeti naši nasprotniki — kajti če more biti premagan človek, pa ne more biti zmagan Bog, v katerem je naše upanje!« L.

Jubilej kardinala Faulhaberja. Ta veliki nemški škof praznuje letos 25 letnico svojega škofovanja. On je danes najmarkantnejša osebnost v nemškem episkopatu. Oči vseh katoličanov Nemčije so uprte vanj, v neustrašenega zagovornika katoliške resnice. Posebno v zadnjem času odločno nastopa zoper novo nemško poganstvo. Že na katoliškem dnevu l. 1919 je klical: »Grüßt mir die Zeiten, in denen die Geister sich scheiden! Grüßt mir die klare Linie!« Jasnosti, brez kompromisov in zavijanj hoče! Ne boji se javno povedati napake in zahtevati polno, celo katoličanstvo! Ne starokatoliški, ne novokatoliški, ne tudi-katoliški, ne pol-katoliški, ne rdeče-katoliški, ne trgovsko-katoliški, ampak čistokrvno katoliški moramo biti! Katolicizem tudi v javnem življenju, tudi tu je Kristus Odrašenik: »Kjer 10 božjih zapovedi nič več ne velja, tudi 10.000 državnih zapovedi ne bo moglo zgraditi pravnega

reda. Kjer državne zapovedi kršijo božje zapovedi, tam velja: božje pravilo je nad državnim« (1922. l.).

Tudi mi molimo Očenaš za voditelja nemških katoličanov. L.

Versko življenje drugod. V Franciji je bilo dosedaj v tem svetem letu nad 50.000 misijonov. — V Münchenu je na papežev dan pri kardinalovi službi božji pelo 5000 mladih fantov latinsko koralno mašo! Veliko nad polovico je prejelo sv. obhajilo. To je daritvena skupnost! — Amerika. Škofje Združenih držav so sklenili prirediti v septembru evharistični kongres za vso državo. Torej dobra dva meseca po našem. Priprave so v teku. — Ravno tako za IX. italijanski evharistični kongres v Teramo od 4.—8. septembra. Tema tega kongresa je: Evharistija in evangelij.

Katoličani v USA imajo 310 katoliških časopisov in revij v skupni nakladi 7 milijonov! Kako je pri nas? Bolje? Ali vsaj vemo, kako stojimo?

S posebnim zakonom, ki bo zelo strog, bodo na Portugalskem prepovedani framašoni. Tudi Švicarji se trudijo za podoben zakon. Je pač tako v interesu države. In celo na Španskem, kjer imva prostozidarstvo v vladi velik vpliv, se je zgodilo, da je pred dnevi poslanec Cano Lopez v skupščini vložil predlog, naj se vovakom prepove članstvo v framašonskih ložah. (S tem so tangirani 4 div. generali in mnogo drugih). Po ogorčeni debati je bil predlog sprejet z 82 proti 46 glasovi. Začetek boja zoper ložo. — Hudo obsodbo je framašonom napisal Francoz Albert Vigno, ki je pred kratkim izstopil iz lože, kjer je zavzemal visoko mesto. Pravi, da se je prepričal o lažnjivosti njihovih naukov glede filozofije, religije, morale etc. Trdi tudi, da se bavijo samo s političnimi intrigami in tako domovini le škodujejo. L.

Jubilej. Zveza katoliških dijakov v Belgiji je praznovala v februarju svojo štiridesetletnico. Deluje zelo živahno na apostolskem polju. Njihovo glasilo »L'Universitaire Catholique«, ki izhaja že od l. 1900, je mnogo pripomoglo k razširjanju katoliške miselnosti med dijaki in akademiki.

Misijoni. Miva (Missions-Verkehrs-Arbeitsgemeinschaft) je do sedaj poslala misijonom 58 avtomobilov, 8 motorjev in 7 zrakoplovov. Obviam Christo! L.

Jezuiti v misijonih. Jezuiti imajo po vsem svetu 51 misijonov, ki obsegajo 195.293.048 duš. Misijonarjev imajo 3104, tem pa pomagajo še drugi duhovniki in pa 22.347 katehistov. V misijonskih semeniščih vzgajajo 1960 seminaristov. V letu 1933 je bilo v teh misijonih 2.739.371 katoličanov, isto leto so krstili 39.540 odraslih in 117852 otrok, poleg tega še 92.409 v smrtni nevarnosti. Blagoslovili so 23.090 zakonov in razdelili čez 25 milijonov svetih obhajil. Šol imajo 11.659 z 484.123 dijaki. Od teh je 13 univerz z 9.808 slušatelji. Vse za večjo čast božjo in rast kraljestva Kristusovega na zemlji! L.

Tientsin. Na tukajšnji jezuitski visoki šoli (Hautes Études) je apostolski delegat Mons. Zanin na praznik sv. Treh kraljev krstil 25 slušateljev te univerze. Vseh je 613, od teh 178 katolikov, med katerimi vlada živ apostolski duh. Ena skupina obiskuje vsako nedeljo jetnike v mestnih ječah in poučuje verouk tudi v bližnjih osnovnih šolah. Duh prve cerkve.

Brezbožni tisk v Rusiji. »Brezbožnik«, glasilo organizacije brezbožnikov, je izhajal l. 1930 na osmih straneh šestkrat na mesec v nakladi 326.000. Leto pozneje je izhajal samo še na 4 straneh, a v nakladi 500.000. Za leto 1934 ne izvemo naklade, pač pa je izšel samo trikrat v mesecu. S prvim januarjem l. 1935 pa je nehaj izhajati. R. i. p. — Mesečna revija z istim naslovom je od 199.500 izvodov v l. 1931 padla v januarju 1935 na 100.000. — Končno še mesečnik »Antireligioznik«. L. 1931 je izhajal na 128 straneh v 31.500 izvodih, ob koncu l. 1934. pa je postal dvomesečnik na borih 48 straneh, pa je še padlo število naročnikov na 12.000. Kakor vidimo, tudi kriza! Samo, da se take krize, krize zla, veselimo! L.

Delaveci v Nemčiji. 50.000 se jih je zbralo v Kölnu, kjer so v katedrali in na trgu pred njo manifestirali za Kristusa in na trgu kard. Schulte jih je pozval, naj bodo močni in pogumni ter odločni proti vsakemu poizkusu, ki bi jih hotel od Kristusa odvrtiti!

Bernhard Shaw bo popravil epilog svojega dela Sveta Ivana, ki so ga predvajali tudi v našem gledališču. Niso ga pripravili do tega kritiki, pač pa mati prednica v samostanu Stanbrook (Warcester). Spremenilo bo ono, kar žali katoličane.

Znameniti nemški Kmetski koledar 1935 je vzbudil med katoličani velike proteste, ki so res povsem na mestu. Svetniki so izginili, izginile vse označke za krščanske praznike. In nadomestek? Par zgledov: Veliki petek: »Kar- oder Stiller Freitag. Spomin 4500 Sasov, ki so bili ubiti od Karla in spomin na devet milijonov borilcev za pravico; spomin verskih junakov, heretikov, čarovnic, ki so bili usmrčeni, do smrti mučeni in sežgani.« O Kristusu nič. O binkoštih in Veliki noči nič. Dan velike noči je »praznik Ostare, Zarje pomladi«. Sveta noč: »Svetlo

rojstvo Baldurjevo«, pepelnica: »Wodanov dan«, vnebohod: »povratek Donarjev v nebo«, praznik sv. Petra in Pavla: »Tijev praznik ob polovici leta« — etc. Lepo. In to si morajo pustiti dopasti krščanski nemški kmetje!? — Pa še nekaj. Edmund Hiss je napisal odersko delo »Witichind«. Igrali so ga v mestu Hagen, kjer je prišlo do javnih nemirov. Ravnatelj gledališča O. Hoffmann pa je izjavil, da ta igra ni samo dovoljena, ampak celo izrečno odobrena od ministrstva za narodno vzgojo in propagando. Pa še ni bilo miru. Tudi aretacije katoliških fantov, ki so protestirali, niso pomagale! Delo je polno blasfemij. N. pr.: »Proč z ubijalci nemške duše! Ne potrebujemo odrešenika, ki toži, mesto da bi junaško molčal... Mi Nemci se sami odrešimo...« ali pa: »Človek iz Nazareta je preveč udoben bog« etc. Spet isto. Sto tisoč poganov sme žaliti 60 milijonov kristjanov! Ali pa je to simbol današnje nemške drame: sto tisoč strahuje 60 milijonov!? L.

Najdaljši in najkrajši pontifikati (vlade papežev).

Ob priliki trinajste obletnice nastopa vlade papeža Pija XI., ki jo je z veseljem slavil ves katoliški svet, ugotavljamo, da je vladanje sedanjega papeža eno najdaljših v zgodovini Cerkev. Med 261 Kristusovimi namestniki, ki so si sledili v 19. stoletjih, štejemo samo 39 papežev, ki so dosegli kakor Pij XI. 14. leto svoje vlade.

Sv. Peter je bil rimski škof 25 let, 2 meseca in 7 dni. Potem je preteklo skoraj 18 stoletij, preden je prvi papež spet dosegel tako dolgo dobo vladanja. O papežih so celo v pregovorih govorili: »Non videbis annos Petri« — »Petrovih let ne boš videl.« O Piju IX. pripovedujejo, da je nekoč v sme-hu dejal: »To ni nikak verski nauk...« Dokazal je to s tem, da je vodil krmilo sv. Cerkve 31 let, 7 mesecev in 22 dni.

Za Pijem IX. je Leon XIII. potrdil dovtip svojega prednika s tem, da je Petrova leta prekoračil, čeprav samo za 5 mesecev. Pij. X. je bil papež 11 let in 6 mesecev. Benedikt XV. je vladal Cerkev samo 7 let, 4 mesece, 20 dni, ko ga je pograbila dne 22. jan. 1922 skoro nenadna smrt.

Med papeže, ki so dlje časa vodili sveto Cerkev, spada tudi Urban VIII., ki slovi zaradi številnih stavbarskih del, katere je dal zgraditi. Na Petrovem prestolu je sedel od l. 1623—1644. V teh letih so pomrli vsi kardinali, ki so ga bili izvolili za papeža, na novo jih je imenoval 74.

Zgoraj je bilo rečeno, da je samo 39 papežev vladalo nad 13 let. Ravno toliko računamo pa tudi takih, ki so bili na Petrovi stolici manj kot 1 leto, med njimi 9, ki niti en mesec niso vladali.

Najkrajšo vladno dobo so doživeli: Celestin IV. (1241), ki je vodil krmilo Petrove ladje 17 dni; Urban VII. (1590), ki je bil 13 dni papež; in Stefan II. (752), ki je umrl že 3. dan po nastopu vlade.

KONGREGACIJSKI OBZORNIK

DMK v dijaškem semenišču v Mariboru.

Višješolska: Novo šol. leto nam je prineslo novega g. voditelja. Semeniški spiritual — nova oseba v semeniškem vodstvu — g. dr. A. Trstenjak je prevzel vodstvo namesto g. prof. Richterja, ki vodi zunanjo kongregacijo. Članov je 47, naročnikov NZ 10, Koledarčkov smo prodali 73 (tudi na gimnaziji!). Do 1. marca t. l. smo imeli 4 apologetične sestanke (Raziskovalci sv. pisma, kat. akcija, kršč. mistika — Terezija Neumann, Lenin); 13 socialnih, kjer predelujemo Krekov socializem (14 članov) in 1 cerkveni sestanek. Rednih cerkvenih sestankov nimamo, ker imamo verske nagovore že po hišnem redu. Odborove seje so bile 3. Imeli smo še Slomšekov večer, na katerega smo povabili tudi zunanje kongreganiste. Izdajamo tudi pisan list »Brazde« (dosedaj 56 strani), 8. decembra smo aktivno sodelovali pri dopoldanskem zborovanju in pri večerni akademiji. V načrtu še imamo Mahničev in Krekov večer ter proslavo 15 letnice kongregacije.

Nižješolska: Tudi nas je g. prof. dr. Janžekovič prepustil g. spiritualu, ki je do božiča moral sam izpolniti večino programa naših sestankov. Sedaj je že tudi nas navadil na delo in se sami oglašamo z govorki in deklamacijami. Članov nas je 50, kandidatov pa 20. Naročnikov NZ je 10.

Prefekt.

Papežev dan v zavodu sv. Stanislava.

Ko je 17. preteklega meseca katoliška javnost vsega sveta manifestirala za sv. očeta in mu izražala svojo ljubezen in vdanost, sta tudi obe zavodski kongregaciji, višja in nižja, priredili papežev dan. Zjutraj smo pri skupnem sv. obhajilu prosili Boga, naj nam varuje to skalo sv. Cerkve in naj rosi nanj v obilni meri svoj blagoslov. Pri pridigi smo videli papeža kot prvega delavca v vinogradu Gospodovem, ki v največji meri prenaša težo dneva. Popoldne smo pa v okusno okrašeni veliki dvorani proslavili 13. obletnico kronanja našega sv. očeta. Kot skrbni pastir so prišli k nam tudi prevzvišeni g. knezoškof, naš hišni oče, in med nami praznovali ta veseli dogodek. — Veličastna Hallerjeva himna »Tu es Petrus« je zadonela za uvod po dvorani. Zapel je je višješolski moški zbor. Tovariš Penca VIII. nam je zatem v jedrnatih besedah orisal življenje, osebnost in delovanje slav-

ljenca. Piju XI. je bila posvečena tudi pesem, ki jo je deklamiral Klinar T. Da bi globlje spoznali veličino papeštva in da bi naša ljubezen do sv. očeta še bolj zagorela, k temu nas je v svojem govoru spodbujal g. prof. Jenko. Papeštvo je hrbenica zgodovine, največji dobrotnik človeštva; na papeškem dvoru sta bili vedno doma znanost in umetnost. Toda katoličani pozdravljamo papeža, ga ljubimo, mu prisegamo vdanost in zvestobo iz vse drugačnih nagibov. Njega razsvetljuje duh božji, za njim stoji božja moč in vodi ga Bog. Kjer je Peter, tam je Cerkev, kjer Cerkev, tam Kristus, pri Kristusu je pa življenje, mladost, rast, polnost sreče — tam je Bog. In tega se nam hoče. Ker hočemo živeti, prisegamo zvestobo papežu. — Medtem nam je godalni kvartet dovršeno igral klasične skladbe, pa tudi nekaj veselih. Končno smo zapeli še papeško himno in lepe slovesnosti je bilo konec.

S. V.

Srednja stolna kongregacija Kraljice angelov v Ljubljani.

V naši kongregaciji za dijakinje iz nižje gimnazije in meščanskih šol vlada precej živahno življenje. Sestajamo se vsako sredo, nekatere dopoldne, druge popoldne. Vseh nas je okrog 150. Ljubka kapelica v škofijskem dvoreu je popoldne do zadnjega zasedena — saj nas je vseh 96 —, dopoldne je pa še nekaj prostora, ker nas je sedaj le 56. Naša Zvezda ima med nami 27 naročnic; želeli bi jih bilo gotovo več, ker je zelo lepa in ima vsaka številkca tudi za nas manjše dosti zajemljivega. Posebno nam ugaja listek. — Vsak mesec imamo skupno sv. obhajilo, in sicer precej zgodaj, že ob 7, — to pa zaradi obvezne šolske maše, — tako da često marsikatero pogrešamo. Splošno pa hodimo rade in pogosto k sv. obhajilu, zlasti med nedeljsko šolsko sv. mašo. — Letos se pridno pripravljamo za evharistični kongres. Ustanovile smo evharistični odsek, ki šteje doslej nekaj čez 70 članic. Gremo vsaj vsak teden k sv. obhajilu. — Sedaj se že precej časa pripravljamo na sprejem, ki bo v marcu. Letos bo sprejetih okrog 40 deklet, največ za aspirantinke, nekaj tudi za kandidatkinje in za članice. Doslej smo bile vsako leto precej sprejete za članice, pa žal niso bile vse stanovitne. Upamo, da bo v bodoče bolje, ker bo vsaka do sprejema za članico globlje spo-

Gospod urednik!

znala kongregacijo in se vživela v njeno lepo življenje in jo z vsem srcem vzljubila in se je za vse življenje oklenila. — V naši kongregaciji pa nismo vedno samo resne, ampak imamo včasih tudi prijetno zabavo. Vsako leto napravimo izlet — lani v Borovnico, Pekel, Begunje, Cerknico, Rakek —, pevke imamo svoj pevski odsek, igralko svoj dramski odsek; na božični čajanki je bilo polno smeha. Na Svete Tri Kralje pa smo priredile živalno akademijo, ki je proslavljala božično in evharistično skrivnost. Če omenim še našo knjižnico, ki nam nudi poštenega čtiva, potem vidite, g. urednik, da je res, kar sem zapisala v začetku: v naši kongregaciji je prijetno in polno življenja!

V. B., tajnica.

DMK nižješolevc pri sv. Jožefu.

Pred svečnico je bilo v naši kongregaciji veselo življenje, kajti kongreganisti so se pripravljali za sprejem. Enajst mladih dijakov je moralo napraviti majhen izpit. Dobili so tudi pismeno nalogo o kongregacijskem življenju. Izpit so napravili vsi.

Prišla je svečnica, težko pričakovana in veselo pozdravljena. Novosprejeti fantje so prišli že pred sedmo uro v kapelo. Nosili so naše uniforme. Potem so vstopali starši, ki so hoteli videti svoje otroke pri sprejemu. Pred klopmi je stala stara zastava, nova pa je čakala, da jo bodo blagoslovili in razvili. V prvi klopi so sedele tri botere.

Najprej so razvili zastavo. Zagledali smo na plavem polju naš znak. Pater voditelj jo je nato blagoslovil. Drog je iz bambusa, okrog 4 metre dolg. Prapor pa je iz finega, močnega, modrega blaga, 230 cm dolg in 160 cm širok. Zastava je sicer preprosta, pa zelo prikupljiva.

Nato je bil sprejem. Bilo je sprejetih 16 aspirantov, 4 kandidati in 11 članov. Skupno z nami sta bila sprejeta še dva fanta iz višje kongregacije. Kongreganisti, ki so bili sprejeti za člane, so dobili članski znak, svetinjo in diplomo. Sprejemu je sledila maša, med mašo pa je bilo skupno sveto obhajilo, ki so ga prejeli vsi kongreganisti in večina staršev. Ves obred je trajal dve uri.

Popoldne smo imeli v dvorani akademijo. Udeležili so se številni povabljeni. Prišel je celo prevzvišeni knezoškof. Člani so deklamirali: »Mi smo otroci iz zarje rojeni.« Novosprejete je pozdravil načelnik višje kongregacije. Nato pa je bila uprizoritev Ghéonovega misterija v treh dejanjih: »Mašni strežniki v Santarému.« Igrali so zelo dobro in vsem je segla fabula globoko v dušo. Zlasti so se ljudem dopadli lepi prizorčki, ko je Jezušček stopil z oltarja k dvema malima dečkoma, se z njima igral in jedel ter razlagal, česa je najbolj lačen, namreč naše ljubezni. Na praznik svojega vnebohoda pa je oba poklical k sebi skupaj z očetom Bernardom.

Moram Vam poročati nekoliko o delovanju mariborskih dijaških kongregacij, sicer boste mislili, da smo zaspali. Tega pa nikar ne mislite! Maribor Vas je s svojimi kongregacijskimi prireditvami že nekajkrat presenetil. Zborovanje dijakov kongreganistov 1. 1932, potem kongregacijska prireditev dijakinij 1934 — ali ni to nič? Kaj pa sedaj? Koliko Vas je? Kaj delate? Ni nobenih poročil — nič pravega sodelovanja pri N. Z. iz Maribora! Če ničesar ne poročamo — s tem še ni rečeno, da ničesar ne delamo. Evo Vam nekaj dokazov: proslava praznika Brezmadežne je bila lepa in učinkovita manifestacija za kongregacijsko misel — med mariborskimi dijaštvom. Na predvečer in zjutraj 8. dec. smo napolnili cerkev sv. Alojzija. Večerna pobožnost, posebno pa skupno sv. obhajilo zjutraj — je bil lep prizor iz našega kongregacijskega življenja. Vedno bolj se uveljavlja med nami misel, da moramo najprej pravilno urediti svojo notranjost — če hočemo postati v sodobnosti glasniki in nositelji novega življenja. Le mladini, ki najde iz zmedenosti sodobnega življenja pot v svetišče in ki žrtvuje trenutke svojega prostega časa, da prihaja na kraje, kjer se sklanja večno k časovnemu, kjer se razliva resničnost, lepota in dobrot nadnaravnega sveta v zemeljsko bolelost — le taki mladini bodo dana razsvetljenja in rešitve, ki jih iščejo drugi — drugod zaman. Istotako je bilo slavnostno kongregacijsko zborovanje zelo dobro obiskano. Predsednik zborovanja je poudaril uvodoma velik pomen kongregacijskega delovanja za sodobnost. V težkih krizah sodobnega življenja — ki segajo prav do svetovnonazornih temeljev, je naloga kongregacij — da uveljavljajo krščanska načela v celotnem življenju in tako podpirajo Cerkev pri njenem globoko zasnovanem in širokopoteznem obnovitvenem delu. Pokristjanjenje človeške družbe, kakor ga vrši katol. akcija, je bistvena točka našega delovnega programa. Mladina, ki se zbira v kongregacijah, mora postati močen pokret, ki bo dajal tvorec krščansko urejenega življenja in udejstvovanja. V kongregacijah se hočemo šolati, kakor zahteva sedanja doba. Resen studij problemov sodobnega življenja, oblikovanje notranjega človeka je *conditio sine qua non* za vsako uspešno delo kongreganistovo na zunaj. Mi gremo v svetišča, da dobimo stika s svetom, ki hrani večnostne vzore in pravilne rešitve vseh kriz zemeljskega življenja. Stopamo k obhajilnim mizam, da sprejemamo Kristusa, ki edini odrešuje človeka vseh destruktivnih sil ter ustvarja v nas urejenost, harmonijo, daje pa tudi moči za pravo aktivnost. Od obhajilnih miz in svetišč pa moramo ven v življenje, vsak na svojo postojanko, četudi majhno in na videz malo pomenljivo. X.

Uganke

Skrit pregovor

Dinar, goba, ovira, rek. srp, vest. — Se-stavi iz črk teh besedi pregovor o Bogu.

Nadomestna uganke

Pesek, krama, muka, slina, teta, krona. — Odvzemi tem besedam po en zlog ter dodaj novega, da dobiš besede drugega pomena! Novi zlogi povedo dvojje imen: 1. slov. pesnika in 2. slov. pisatelja.

Star latinski napis

... Publicis fragmentis progratis —
pereans — — — — dego peritus — —
— — deposuit amnis citius — — — —
dedolens filium — — — — nepos
— — — Mavraet — — devixit . . . .

Ali ga znaš razbrati?

Izžrebani dobi nagrado: Dr. Pirjevec:
Dr. Prešerna zbrana dela.

Prenovitev naroda.

Filip Etter postavlja program: Če se hoče narod pomladiti, se mora povrniti h katoliškim načelom. Najprej pri delu: zakaj, odkar jemljete delu smisel, ki mu ga je Bog dal za človeka, človek ni več delavec, ampak žival, ki se peha, ker ne dela več kot svoboden človek.

Rešitev ugank v 4.—5. številki

1. Preštevalnica: Razodela se je milost božja, ki prinaša zveličanje vsem ljudem.
2. Ograja: Blagoslovljeni božič vsem kongreganistom!
3. Posestnica: Marijin otrok.

Rešitev ugank iz 6. številke

1. Skrit pregovor: Resnica v oči bode.
2. Dopolnilnica: B o g n e
p o t r e e
b u j e t
e b e a m
p a k t i
p o t r e e
b u j e š
B o g a l

Bog ne potrebuje tebe ampak ti potrebuješ Boga!

3. Steber: m e n j h
a n a l e
r a š k a
i v a n a
j a m a r
a v a l a
j u t r o
e l i t a

Marija je naša mati.

Rešitev ugank v 4.—5. in 6. številki N. Z. je dospel 42.

Izžreban je Metod Ahačič kl. g. St. Vid.

Našemu dijaštvu se toplo priporoča

Mlekarna Janežič - Poljanska cesta 3

Mlečni sveži izdelki različne vrste, vedno v zalogi po zelo nizkih cenah

25% ceneje dobijo dijaki

katerih starši so udje
Mohorjeve družbe,
knjige iz njene založbe

v Mohorjevi knjigarni
v Celju, Prešernova ulica 17 in
v Ljubljani, Miklošičeva c. 19

Mariborsko dijaštvu

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Trg Kralja Petra št. 4

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE DRUGE,
DOMAČE IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Se priporoča pri nakupu knjig, šolskih in pisarniških potrebščin. Najboljše blago po konkurenčnih cenah.

Založba izvirnih slovtvenih del (Cankarjevi in Finžgarjevi zbrani spisi) in klasičnih prevodov iz svetovne književnosti.

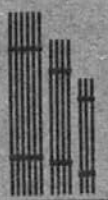
Papir šolske potrebščine

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva*

Ljubljana, Kopitarjeva 2

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE I.T.D.**

nudi po izredno ugodnih cenah

**KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE**
REG. Z. Z. O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za pisarniško porabo ali pa LITOGRAFIJANE ozir. tiskane v BAKROTISKU za reklamne namene, prav tako tudi KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brezhiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP - LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško konfekcijo in modnimi potrebščinami

Trgovski prostori:

Stari trg 2, Pod Trančo 1, Kolodvorska 8

Širite list „Naša Zvezda“

Ure, zlatnina,
optični predmeti

JAKOB VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

Dobra in cena

hrana

se dobi v

Zadružni kleti

Kongresni trg 2

Ljubljana